

Ք ա ն ու

Հասել եմ ես վերջապէս
Ափերն անափ լըռութեան,
Հեռուն թողած սոխակի երգն,
Անմիտ ժըխորը մարդկութեան:
Եւ ոչինչ կայ ոչըմչութեան այս ափերում,
Դատարկութիւն, վե՛րը, վա՛րը,
Դատարկութիւն իմ սրտում.
Լըռութիւնը պատել է ինձ՝
Ինչպէս մըշուշ աներեւոյթ,
Բայց գանկիս մէջ շըշընջում է
Լուռ մեղեդին յուշերիս,
Ու մերթ ընդ մերթ ինչպէս փարոս
Մտփիս լուսաստղն է փայլփրլում
Ծովին վըրայ քառսի:

Փակեմ աչքերս ու սպասեմ
Յիշողութեան հեշտանփին –
Սիրուած դէմքը թող ժպտի ինձ
Վաղեմի քաղցրը ժպտովն,
Պչրոտ ու հեշտ ժամն ինձ դառնայ
Մոռացութեան մութ վիհից.
Եւ հանոյ՜փի վայրկեանը թող որ նորից
Իր հըրեղէն մտրակով
Յնցէ մարմինս ու հոգիս:
...Ու թող կախուի անհունութեան տանարում
Դալուկ լուսինն երազներիս՝

Ինչպէս վերջին տերեւն աշնան
Վըտիտ ծառի մերկ նիւղից...

Բայց ո՛չ մի աստղ, ո՛չ մի պատկեր ու ժրպիտ:

Ո՛վ աստուածներ քառսի,
Մըտածմունքի մըթ-ի՛ն ու լո՛ւռ անդունդներ.
Ահա հոգիս, անհուն քառս, ձեզ նըւէր:
Որովհետեւ ընդ միշտ մարւեց արեգակի բոցն ահեղ,
Անհետք կորաւ այս աշխարհն,
Անհիմն, անեզր տիեզերքում,
Փռշիացած դիակն ինչպէս
Գերեզմանի լուռ գրկում:

Յ. ԿՈՍՏԱՆԴԻՆ

Փարիզ, 1933